PIESĂ DE JAZZ
PENTRU UN SINGUR SUFLĂTOR
OVIDIU BUFNILĂ

Galben, albastru, purpuriu. Pîlpîie în noapte. Un semnal. Trapa se deschide. Cutii, Containere. Baloturi. Şi un om. Trupul unui om învelit într-o pînză de corabie.

— E un om acolo, vă rog, verificaţi!

I se răspunde pe un ton monoton. Se înşeală. Cîţi oare nu se înşeală. Atunci? Atunci vei primi o permisie la suprafaţă!

Întîi de toate un duş cald. O cafea fierbinte. O revistă ilustrată. Sau poate un film? Nici una, nici alta.

Îşi pune o pereche de pantaloni în dungi şi un sacou uni. O cravată. O cravată subţire din piele. Şi pantofi uşori de sport. Şi părul tuns scurt, scurt de tot. Se priveşte în oglindă.

E cît se poate de bine.

Ia liftul. Unu. Doi. Trei. Cinsprezece. Femeia de la ghişeu îl priveşte cu maliţie. E oare o femeie rea? întreabă:

— Singurătatea, nu-i aşa? Te-ai surmenat. Ce meserie ţi-ai mai ales. Deşeuri! La vîrstă dumitale!

El o priveşte pe deasupra ochelarilor fumurii. Şi-a pus o pereche de ochelari fumurii care-l apără. Sau cel puţin aşa îşi închipuie.

Nu răspunde femeii. Aşteaptă, deschiderea porţilor. Porţile se dau înlături: orăşelul spaţial; tocmai s-a programat o ploaie; un soare electric se stinge; se aprinde un altul la nivelul CD.

El îşi ridică gulerul hainei şi se opreşte în fata unei vitrine. O fată îi zîmbeşte. Are un zîmbet profesional. Îi arată prin asta că i-ar putea servi cîteva băuturi. O băutură bună, de calitate, poate fi un prieten bun. Pleacă mai departe. Confundă o bătrînică cu propria lui mamă. Îşi aprinde o ţigară. Se opreşte în colţul unei străzi. Aruncă ţigara. Ploaia încetează. Aburi. Băltoace. Aer antiseptic. Zîmbet antiseptic. Şi aşa mai departe.

Se îndreaptă spre o terasă. Femeia de la ghişeu îi aruncă o privire răutăcioasă. Azi nu avem film. Bun.

Se îndepărtează. Dacă ar privi înapoi şi-ar putea vedea imaginea reflec-

tată într-o vitrină. Nu priveşte înapoi. Atenţia i-a fost atrasă de un afiş. JAZZ! Îşi aprinde o altă ţigară. Trec: o fată necunoscută, un bărbat necunoscut, un copil necunoscut. Se aprinde soarele electric de la nivelul CH. Intră într-un magazin de instrumente muzicale. Vînzătorul moţăie pe un scăunel. Nici nu-l ia în seamă. Visează la trecutul, ambiţiosul, zbuciumatul secol XX. Spune în treacăt: un concert de Jazz în anii ’20, ei da, era o chestie!

El se opreşte la un saxofon. Îl încearcă. Pare mulţumit. Nu are bani. Dă din umeri. Vînzătorul rîde acum în hohote. E viu vînzătorul, cît se poate de viu. Spaţiul în care-i este înglobat magazinul e de contrabandă. De fapt îi e totuna dacă-l vor prinde, nu-şi mai bate capul cu noţiunea de timp-pulsatoriu. I-al şi bucură-te, zice. Adoarme.

El iese în stradă. O strîngere de inimă. Un trecător îl izbeşte. Se scuză.

Unde să fie sala de concert? Opreşte un automobil. Şoferul nu ştie. În schimb, îi aruncă o privire înspăimîntată.

O săgeată şuieră prin aer înfigîndu-i-se în trup. N-o ia în seamă. Caută sala de concerte. Nu ştie nimeni să i-o arate.

O grenadă explodează chiar în apropierea lui. Colindă orăşelul cu saxofonul sub braţ. O rază laser, de-aiurea, îl caută.

Dar trebuie să existe, să existe, o ieşire!

Mama lui îl strigă de pe un trotuar. E veselă şi-şi mişcă braţele cu vioiciune. Acolo, strigă, acolo.

Se apropie. Nu e mama. E chiar imaginea lui reflectată într-o vitrină.

Sala pare uriaşă. Femeia de la ghişeu îl priveşte cu indiferenţă; mergi la T să-ţi dea un bon. Fără îndoială T va fi înţelegător. Cîteva străzi mai încolo. Un necunoscut trage în el cu o carabină. Şi cineva îl atacă cu un pumnal. T îşi aprinde luminiţele. Îi pune întrebări. Trei întrebări: cum te naşti; cînd ştii; unde cauţi; şi primeşte un bon argintiu.

Intrarea artiştilor e prin spate, spune femeia de la ghişeu în timp ce-i ronţăie bonul.

În gang şapte necunoscuţi îl atacă cu arme de foc. Nu-i ia în seamă. Intră. Tocmai se sfîrşeşte recitalul unei cîntăreţe vestite, lumea aplaudă, strigă de plăcere. El se priveşte într-o oglindă, îşi scoate ochelarii fumurii, intră pe scenă. Nu aplaudă nimeni. Nu-l recunoaşte nimeni. Stau toţi cu sufletul la gură. Le cîntă despre maşina de stropit flori şi despre bătătura din talpă de astă-vară, despre bluza pătată cu dulceaţă de zmeură, despre un sărut nebunatic şi despre rîul Io, despre soarele roşu şi mare şi cald şi despre cum am făcut insolaţie în iulie, despre pantofii de tenis şi despre

reumatismul vînzătoarei de ziare şi despre zborul cu planorul şi despre noii gînditori şi despre ce bine ne simţeam cînd mai spuneam cîte o minciună şi despre apriga mîniere a bătrînului domn de la Zoo, despre noaptea cu lună în care te-am cunoscut şi despre fata blondă care ne dădea cu tifla şi despre florile de cîmp în care te ascundeai, despre mingea de cauciuc şi despre meciul de fotbal al secolului.

La sfîrşit de tot, în timp ce lumea îl aplauda cu frenezie, el se prăbuşi pe scenă într-o baltă de sînge. Unul de la organizaţia împotriva violenţelor de tot felul ceru să se facă lumină în chiar clipa în care se stingeau unul cîte unul reflectoarele.

Trupul lui, înfăşurat într-o pînza de corabie, îl lansară în spaţiu o dată cu deşeurile.

Femeia de la ghişeu dormita cînd auzi clar aceste cuvinte:

— E un om acolo, vă rog, verificaţi!